

GẶP LẠI CÔ GIÁO SAU 33 NĂM XA CÁCH!

PGS.TS. Phan Quang Thế

Phó Hiệu trưởng

Trường Đại học Kỹ thuật Công nghiệp Thái Nguyên

Trong chuyến công tác vào thành phố Hồ Chí Minh lần này, tôi đã gặp lại cô giáo dạy tiếng Nga khi tôi còn học năm thứ nhất tại trường Đại học Cơ Điện Bắc Thái, cô giáo Huệ Phi. Cô trông già đi nhiều dưới ánh điện mờ nhạt hắt ra từ căn nhà rất bình thường ở quận Thủ Đức. Nhưng sau câu chào cô bằng tiếng Nga của tôi, cô đã hỏi lại tôi rất nhanh bằng tiếng Nga và ngay lúc đó tôi cùng cô hát lại những câu hát bằng tiếng Nga mà cô đã dạy chúng tôi, những sinh viên lớp K10MA 33 năm về trước. Những bài hát mà chính tôi tưởng đã quên không thể hát được bằng tiếng Nga nữa vì bây giờ chẳng mấy ai còn hát tiếng Nga, bài hát “Thanh niên thế giới đấu tranh cho hòa bình”; Nước Nga tổ quốc tôi; Cây thùy dương, Ca chiu sa ... đã đưa cả cô và tôi sống trở lại những phút giây ấm áp của thời sinh viên; những ngày mà cơm không có nhiều chỉ có Bo Bo với hạt mì hay những cái bánh bột lọc sinh viên thường gọi là bánh “tát tai”; những ngày mà chúng tôi những sinh viên lúc nào cũng cảm thấy thầy cô giáo như người cha, người mẹ thứ hai của mình; những ngày mà mỗi khi nhìn thấy bạn ngồi tự học lại “sốt ruột” không chịu được và chẳng dám đi chơi hay nếu có đi chơi về lại vùi đầu vào học. Sau bao năm xa cách chúng tôi luôn nhớ về những người thầy cô của mình với biết bao kỷ niệm tốt đẹp, kể cả những thầy cô mà chúng tôi cho rằng khó tính nhất. Cô rất vui khi biết rằng có học trò của cô ở lớp K10MA nay đã là Phó Bí thư Thành ủy Hà Nội, cô hỏi rất nhiều về trường Cơ Điện và nhắc lại những kỷ niệm ngày cô dạy ở nơi đây. Cô nói với tôi “Cô muốn ra thăm trường lắm nhưng bây giờ cô rất nghèo chúng mày góp tiền cho cô ra đi”. Tôi hứa với cô sang năm chúng tôi sẽ kỷ niệm 30 năm ngày K10 ra trường tại trường và chúng tôi sẽ đón cô ra thăm trường để cô lại cùng chúng tôi hát những bài hát Nga năm ấy.

Tôi biết rằng ngày nay có nhiều người rất giàu có, nhưng cả cuộc đời họ chỉ biết lo cho “tà áo hẹp” của mình và khi họ đi sang thế giới bên kia những đồng tiền mà họ kiếm được chẳng mang lại hạnh phúc cho được mấy người. Còn có những thầy cô giáo đến cuối cuộc đời cũng chẳng có lấy một căn nhà tử tế để ở đã đem lại niềm tin và hạnh phúc cho biết bao người, cho sự phồn vinh của tổ quốc chúng ta. Bác Hồ nói những thầy cô giáo như thế là những người anh hùng vô danh của tổ quốc. Ngay bản thân Bác khi ra đi cũng không một tấm huân chương trên ngực, không một thứ gì của riêng mình. Khi nói chuyện ở Đại học Thái Nguyên Bộ trưởng Nguyễn Thiện Nhân đã nói: “Bác Hồ của chúng ta là người khổ nhất các đồng chí ạ”. Đúng, Bác là người khổ nhất chỉ cần nhìn bốn mảnh ván làm giường trong hang Pắc Pó ẩm ướt mà Bác đã từng nằm có lẽ những trái tim sắt đá nhất cũng phải se thắt lại, thế nhưng Bác lại là người hạnh phúc nhất vì Bác có tất cả, đó là: Bác đã đem lại

hạnh phúc không phải chỉ cho những người lao động làm than trên đất nước này mà còn cho biết bao người lao động bị áp bức, bóc lột và phân biệt đối xử trên toàn thế giới.

Mới có hơn 30 năm trôi qua thôi mà không ít sinh viên ngày nay sống thật hiện đại. Họ quên đi rất nhanh những người đã nuôi nấng và giúp họ có được ngày hôm nay; họ cảm thấy thật khó khăn khi “phải” chào các thầy cô giáo; họ cảm thấy học là một cực hình không hề có hứng thú; nhưng ước mơ về ngày mai lập nghiệp thì ghê lắm nào là phải làm ở Hà Nội, nào là lương phải thế nọ, thế kia mới làm hoặc phải làm sếp chứ không muốn làm kỹ sư bình thường. Những Áo tưởng đó đang tan ra như bọt xà phòng với nhiều sinh viên sống kiểu như thế. Không biết thương ai, chỉ biết thương mình, chỉ biết thỏa mãn thú vui ích kỷ của mình, sống không lý tưởng, buông thả đang dẫn họ đến những nơi u mê làm họ quên hết đề rồi đến một ngày khi biết nuối tiếc thì đã quá muộn.